

Thơ

Đừng Trách Móc

Tôi Ước Muốn

*Tôi ước muốn là chim vang tiếng hát
Khúc nhạc vàng thánh thót giữa nhân gian
Chấp cánh bay, xa tít tận non ngàn
Để tận hưởng bình minh đang hé mở*

*Ôi thên thang, đây bầu trời rộng mở
Muôn phím nhạc vàng chào đón ánh ô dương
Vàng thiều quang chiếu tận khắp nẻo đường
Cùng say đắm, ngất ngây, muôn vạn vật*

*Tôi chỉ muốn là loài chim hiền nhất
Chẳng muốn là Hoàng Yến hoặc Hải Âu
Được nâng niu muôn kẻ hạ người hầu
Hoặc lặng chết khi tình yêu gãy cánh*

*Tôi muốn có một phép thông thần thánh
Thành chim Hòa Bình, bồ câu trắng tươi xinh
Đem yêu thương hạnh phúc đến dân mình
Hương thanh bình chan hòa niềm tin mới.*

SN LinhHằng

*Sau mấy hôm lặng thình,
Tôi cảm thấy,
Không khí gia đình,
Như muốn nhuộm một màu tang tóc.
Đang toan tính buông ra lời hằn học,
Thì tôi thôi.*

*Tôi nghĩ:
Sau mỗi lần hằn học,
Chỉ càng thấy nhứt óc,
Sau mỗi bận trách móc,
Chỉ rước thêm bực dọc mà thôi.
Thế rồi,
Tôi rời bỏ chỗ ngồi,
Toan bước ra khỏi cửa.*

*Nhưng,
Tôi chợt nhớ khi xưa,
Khi cầm tay nhau thề hứa,
Hứa thương yêu, hứa nương tựa lẫn nhau,
Lúc khỏe mạnh cũng như lúc ốm đau,
Khi giàu sang cũng như hồi khốn khó,
Luôn luôn gắn bó, mãi mãi ngọt ngào,
Chứ đâu thấy có lời hứa nào,
Chỉ trích, chê bai, nhục mạ.*

*Và tôi lại nhớ:
Trong những ngày dự khóa,
Tôi đã hứa biến trái tim chai đá,
Thành trái tim thịt mềm,
Hứa dịu dàng, hứa nhỏ nhẹ, hứa...hứa thêm,
Hứa nhận lỗi và khiêm nhường sửa lỗi.*

*Thế mà:
“Đã bao lần tôi đã hứa,
Hứa cho nhiều ... rồi lại thôi !”
Nghĩ đến đó,
Tôi ra sân sau,
Ngồi.*

*Nhìn những áng mây ... trôi,
Nghe tiếng nước reo ... róc rách,
Thấy thái độ mình ... lạnh nhạt,
Biết được mình ... đáng trách.
Thật đáng trách.*

Phạm Hoài An